

„Jó, dneska už se trampí neumějí bavit jako za našich dob.“ Řekl starý trapper Hadrář alias Šedivej Bil a přikopl znechuceně do ohniště zatoulané poleno. Pak se nedůvěřivě zadíval na své chátrající kanadky, zlobně odplivl a přenesl svůj zrak někam do neurčita.

Získav při tom tímto potřebnou pozornost, začal do nastalého ticha vyprávět jeden z nesčetných příběhů svého pohnutého mládí:

Stalo se to tuším tak nějak ke konci léta, když jsme táhli na Sázavskej camp. Bylo nás pár vostrejch hochů, ale co je moc, to je moc. Takový vedro ani náš starej šerif Klencálek ještě nezažil a ten pročundroval hezkej kus světa a prolezl kdejakou poušť.

Jazyky jsme tahali skoro po zemi a nevidět v zákrutu konečně hospodu, tak bych vám to dnes nevyprávěl. A to si nemyslete, holenkové, že to nebyla lecjaká krčma, ale bytelný rozlehlý stavení i s tanečním sálem. A že nás bylo víc, než bývá zvykem, zdvořilý hostinský nás ubytoval právě v tom sále, kterej byl vyzdobenej girlandama a všelijakýma pentlema od posledního bálu.

A ten barman ani nemrkl, když jsme podle starýho moravskýho zvyku zabodli kudle do stolu a než poslední dohrčel, bylo před náma pivo načechraný jako křen.

Bouchačky jsme odložili v šatně, akorát šerif, se jednou oháněl, když ukazoval, kterej stůl je na řadě s pivem. Že těch žejdlíků nebylo málo, to je mně dnes úplně jasný. Už míň mně bylo jasný, proč pan vedoucí zpozorněl, když uviděl, že někdo podpálil ty girlandy a všelijaký ty okrasy.

Hořelo to hezky a čerstvě vybilény zdi byly docela přirozeně vočouzený – přesně podle našeho gusta.

Pan hostinskej nosil další táce piv a bylo vidět, že ho naše veselí taky nakazilo. Cukalo mu to v

obličej, jak potlačoval smích, a tak, abychom mu udělali radost, vyhlásili jsme večer 'čínskýho stolování'.

Napřed jsme uřezali všem stolům nohy a pak došlo i na židle. Potom jsme usedli na bobek jako hejno Číňanů a zatleskali na šéfa, aby nosil na stůl. Pan hostinský byl asi veselá kopa, jen se maličko pousmál a již nosil, co kuchyň dala.

Po pravdě řečeno, nikdo si kloudně nedovedl představit, čím budeme platit, ale kdo by si kazil náladu takovejma maličkostma.

Nakonec i šerif Klencálek podotkl, když zahodil na púl vokousaný husí stehno, že přeci tomu drobátko něco chybí. „Schází tomu ten pravej trampskej šmrnc,“ a hlt rumu by taky prej neuškodil.

Začali jsme tedy v jednom rohu sálu a pak svou činnost přenesli doprostřed. Snaživí kamarádi totiž vytrhávali podlahový prkna a stavěli z nich úhlednou pagodu.

Šerif kriticky přihlížel a nejsa si jist svým úsudkem, zavolal vrchního. Tomu nezbyvalo než konstatovat, že ohniště je postaveno podle všech zálesáckých pravidel, a tudíž nemůže vytknout žádný nedostatek.

Poté, když byl vyzván, aby slavnostně zažehl táborák a ozvaly se první akordy kytary, poněkud třesoucí rukou tak učinil.

Za bujarého hlaholu a jáсотu tedy začal potlach a šerif, aby nevyšel ze cviku, systematicky vystřeloval jedno okno za druhým. Údajně pro zlepšení atmosféry v sále.

Střelba měla určitě i jiný účel, neboť okna byla plná venkovských čumilů, kteří z venku plni obdivu přihlíželi naší zábavě.

Dlužno podotknout, že po první ráně se ukázněně rozešli. Kolem půlnoci, když na pití zůstala jen čirá voda, začali jsme vážně uvažovat o placení. Hostinský však nebyl k nalezení. Nakonec se přištrachala uválená osoba, která nám ho jaksi vzdáleně připomínala. Ze zvyku vytáhl notes, přelétl očima doutnající Pompeje a docela klidným hlasem řekl: „Co se týká placení, pánové, dovolte, abych vám oznámil jednu okolnost, která by vás mohla zajímat. Ta hospoda a všechno, co jste tady vypili a snědli, patří mé manželce, se kterou se právě zítra rozvádím.“

To pravil a odkudsi vytáhl poslední flašku koňaku, řádně se napil a pak přesně mířenou ranou srazil jedinou hořící lampu v sále.

Starý trapper Hadrář alias Šedivej Bil skončil své vyprávění a vida, že zanechal u posluchačů hluboký dojem, spokojeně odplivl a nakonec dodal: „Jó - dneska už se trampí neuměj tak bavit jako za našich dob.“

A oheň pomalu dohořival.